

Der er stadig et stykke vej!

Af: Kent Falkenvig (V), Vildbjerg

Statistik bør altid læses med en vis skepsis, men nogle gange kan en statistik være med til at sætte tanker i gang. Så undskyld de mange tal i dette indlæg, men de kan forhåbentlig danne baggrund for en endnu bedre beskæftigelsespolitik.

Min grundholdning er i øvrigt den, at der ikke er nogen, der ønsker at være på offentlig forsørgelse.

I Herning Kommune er 12.021 personer mellem 16 og 64 år på offentlig forsørgelse, svarende til 22 %.

Forestil jer, at vi står 100 tilskuere mellem 16 og 64 år og ser på en fodboldkamp. Af disse 100 tilskuere er de 22 på offentlig forsørgelse, mens de øvrige 78 er dem, der betaler gildet.

Forestil jer, at vi med dygtighed og snilde kunne flytte blot en fra offentlig forsørgelse og over i f. eks. arbejde.

Så var der kun 21 på offentlig forsørgelse og 79 til at betale gildet.

Staten betaler en stor del af den offentlige forsørgelse med de penge som vi alle bidrager til gennem de statslige skatter og afgifter.

Den kommunale udgift er knap så stor som statens, men svarer alligevel til at hver borger i Herning Kommune mellem 16 og 64 år bidrager med 15.400 kr. om året.

Vi kan ikke forhindre folk i at blive syge; men med en god forebyggelse kan vi måske hindre nogle sygdomsforløb, og med en god opfølgning på sygdom kan vi måske hjælpe folk hurtigere tilbage i arbejde.

Vi kan ikke hindre folk i at blive arbejdsløse, men med en god beskæftigelsespolitik kan vi måske øge antallet af arbejdspladser i kommunen, og med en hurtig og målrettet indsats kan vi måske hjælpe med til at ledighedsperioden forkortes.

Vi er ikke i mål endnu - så langt fra endda; men i løbet af de sidste 4 år, er det lykkedes at få flyttet borgere i Herning Kommune væk fra den offentlige forsørgelse. I forhold til for 4 år siden er der færre på dagpenge, færre på sygedagpenge og færre på førtidspension, mens der er kommet flere på kontanthjælp. Total set er der i Herning Kommune færre på offentlig forsørgelse, end for 4 år siden. Men der er stadig et stykke vej.

Jeg påstår på ingen måde, at dem, der er på offentlig forsørgelse, "selv er skyld i det"; men derfor kan vi da godt sammen forsøge at lave en kommune - et samfund - hvor der er færre, der har behov for at få offentlig forsørgelse. Og der er mange haner at skrue på, så vi kan fortsætte den positive spiral.

Det kunne være gennem et korps af frivillige mentorer, som praktisk og mentalt kan understøtte unge og langtidsledige på vej tilbage på arbejdsmarkedet.

Det kunne være ved jobrotation.

Vi bør understøtte initiativer, der gør det muligt at bevare tilknytning til arbejdsmarkedet i en sygeperiode.

Vi bør undersøge, hvor sygefraværet er højt, så vi i samarbejde med de udsatte brancher kan forbedre arbejdsmiljøet og lære af dem, der har lavt fravær.

Jeg tror, vi kan nå langt gennem tæt dialog mellem arbejdsmarkedets parter, uddannelsesinstitutioner og den kommunale beskæftigelsesindsats.

Vi har - i fællesskab - den opgave at få flyttet endnu flere ud af den offentlige forsørgelse.

[Offentlig forsørgelse omfatter dagpenge, kontanthjælp, revalidering, sygedagpenge, ledighedsydelse, fleksjob, førtidspension og efterløn.]